

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' צו ו' ניסן תשע"ח

החברותא בטען פנימי לחברים גליון מס 578

פנינים יקרים

צו את אהרן ואת בניו לאמר (ו, ב) ויש לדקדק למה לא כתב בלשון דבר אל אהרן ויש לפרש כי עיקר בריאת שמים וארץ היתה בשביל היראה שהיא בחינת דין, וזהו כשעלה במחשבה לברא העולם במדת הדין, וכשראה שאין העולם מתקיים שיתף עמה מדת הרחמים מדת חסדים ואהבה, שני הבחינות הנ"ל הם שתי מפתחות, כהן גדול משמש בשמונה בגדים סמל למדת החסד, כהן הדיוט משמש בארבע בגדים סמל למידת הדין וזהו צו את אהרן מדת החסד ואת בניו מדת הדין כאמור לעיל...

צו את אהרן וכו' (ו, ב) רש"י אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות אר"ש ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כים, ע"כ. יש לרמוז רמז דק ועדין ע"פ הגמ' (ברכות ה) גדול הנהנה מיגיעו יותר מיראת שמים כי הנהנה יש מרירות בלבו על שמבטל למודיו עבור פרנסתו משא"כ אלו שדומים לכהנים מקריבי העולה שהם כליל לה' עליהם יש צורך לזהירות יתירה שלא תעלה במחשבתם ח"ו שום פניה שלא לשם שמים. וזהו ביותר צריך זירוז במקום שיש חסרון כים שידמה לו שעושה לשם שמים...

צו את אהרן וכו' (ו, ב) רש"י אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות. זרירות זו למה? כי כיון שהקב"ה מצווה היצר מסית שלא לקיים. והזרירות לעמוד כנגדו, וכן אמרו חז"ל גדול המצווה ועושה משאינו מצווה ועושה. (רבי העשיל מקראקא)

זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה וכו' (ו, ב) עולה מרמז לבחינת תפילה שהיא כולה לה', ומזהיר הכתוב שתהיה בחינת עולה על מוקדה היינו בבחינת הכנעה לשון קידה והתשחוויה בחינת תפלה בהכנעה.

זאת תורת העולה וכו' (ו, ב) איתא בגמ' (חגיגה כז) בזמן שבית המקדש קיים מזבח מכפר עכשיו שולחנו של אדם מכפר היינו זכות האורחין. עוד בגמ' (תענית כז) בזמן שאין בית המקדש קיים תקנתי להם סדר קרבנות, בזמן שקורין בהן לפני מעלה אני עליהם כאילו הקריבום לפני ואני מוחל להם על כל עוונותיהם. אפשר להסביר את שתי האמרות שאם הוא עוסק בתורה מצינו (בפסחים ג) לעולם יעסוק בתורה ובמצוות אע"פ שלא לשמה ומתוך שלא לשמה יבוא לשמה. אבל כאשר כוונת האדם ללמוד תורה שייחשב כעבודת הקרבנות צריך הלמוד להיות לשמה ממש. וכן במצות הכנסת אורחים דו"ק. (מנחת אלימלך)

היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה (ו, ב) כל הלילה מלמדנו שעסק תורת העולה משמרת שגם בחשכת הלילה קיימת תרופה זו של תורת העולה, וכן דרשו חז"ל לא איברי לילה אלא לגירסא ואז ואש המזבח תוקד בו.

ולבש הכהן מדרו בד וכו' והרים את הדשן (ו, ג) אהרן ובניו עם גדולת מעלתם חייבם הבורא שעבודתם מתחלת בהרמת הדשן כדי שישפילו את עצמם ויסירו הגבהות מליבם, וככל שיתעסקו בעפר ואפר יקבלו התרוממות הרוח.

והרים את הדשן - ושמו אצל המזבח (ו, ג) דש"ן ר"ת דבר שלא נחשב דהיינו כאשר תרים ותעלה כל דבר של רשות, משולל ערך תרום ותעלה מזה דבר שבקדושה ושמו אצל המזבח. (רבי צבי הכהן מרימנוב)

וערך עליה העולה וכו' (ו, ה) קרבן תמיד של שחר הוא הראשון בקרבנות הבוקר, והקטיר עליה חלבי השלמים קרבן תמיד של בין הערבים הוא אחרון בערב, מלמדנו על ערך קרבנות הצבור שהיום התחילה בקרבן צבור ונסתיימה בקרבן צבור וכל שאר הקרבנות הוקרבו בינתיים. (הרי"י ריינס)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

שיחת הרא"ע זיע"א פרשת כי תשא תפלה ה'הא לזכרם ע"מ א.א.

תהיה בחינת מלאך. הבהמה, גם כשהיא בבחינת בהמה היא נשארת בהמה ואינה יכולה להיות מלאך, אבל האדם שהוא בבחינת בהמה הוא בבחינה הגדולה ביותר של הקדושה, כי זה היה תכלית הבריאה שאדם יעבוד על עצמו שכל החכמה שיש לו מאין תמצא ואינה שלו. שמא תאמר, אם הוא ערטילאי מן החכמה בבחינת בהמה מהיכן הגיע אליו כזו חכמה? דווקא דרך זה שהוא נהיה בהמה הגיע אליו החכמה. וזהו כל התכלית שלנו.

וכאשר אנו כולנו נרצה לעבוד על עצמנו. לא עבודה לקבל חכמה, רק לעבוד להשיג את הבהמיות, את הבחינה של "חטאתי לה'", "וחטאתי נגדי תמיד". באם האדם לא חי במציאות הזו אזי דווקא כאשר האדם לא חוטא אז הוא בחטא. היות שזהו הטבע של העולם, כשהולך לאדם בקלות בעולם הזה הוא שוכח לגמרי מהקדושה. הוא נעשה קל דעת, וחי לו בזחיחות הדעת. על הקדושה הוא בכלל לא חושב, ועוד מחזיק את עצמו ל"שיינער איד". הוא בא לביהכ"ס, לומד ומתפלל, ומברך מזונות ושותה לחיים, ויוצא משם די מאושר. הוא עשה היום מעשים טובים, התפלל שתה לחיים, ובדיוק היום היה יארצייט והוא דיבר מהרבי. הוא ערליכער איד. אמנם זה שחי בשלימות של "וחטאתי נגדי תמיד", דווקא מתי שהוא לא בחטא חיל ורעדה יאחזון שלא ישכח את מציאות הוי". כי מתי שאדם אינו חי בבחינת חטא (דהיינו בבחינת פחד. בבחינת בחירה. כי מהי הבחירה שהחכמה מראה לו את הבהמיות שלו ואז הוא יודע שאינו כלום

כל אחד חי בהרגלים שלו, ובשום אופן אינו יכול לצאת מההרגלים שהוא התרגל בהם, אל לו לאדם לרמות את עצמו שמחר הוא יצא מן ההרגל, כי זה בחינה של "רשעים מלאים חרטה", שכביכול המצב הזה לא טוב, ומי שאומר שמחר יצא מן ההרגל הרי זה סימן שהוא מיואש. האדם צריך לדעת שמהרגלים לא יוצאים אף פעם, כמו שאדם הראשון אמר "אכלתי ואוכל עוד", ורק אם הוא חי עם סיבת כל הסיבות הוא שולח לו סיבה שתציל אותו. וכשהוא חי את הסיבות הוא נוכח לראות למה אני לא פגמתי? למה לא גנבתי? למה לא הרגתי? בגלל שיש סיבה! ובלי סיבה - כמו שהבהמה נוגחת ובועטת כך הוא מזיק עם החטאים שלו. לכן כשהאדם רוצה להגיע אל השלימות הוא מוכרח לחפש ולמצוא את סיבת כל הסיבות עילת כל העילות. והוא צריך לחיות איתו. וכאשר הוא חי את הבהמיות שלו הוא יכול לחיות עם סיבת כל הסיבות ועילת כל העילות. כי כאשר הוא משיג ומכיר שהמציאות שלו היא אין, ואז החכמה שלו מראה לו שהוא בהמה, ואם כן מאין לו חכמה. וממילא הוא מגיע להכרה שהחכמה היא מאין. וע"י החכמה הזו הוא מוצא את הקדושה, כי מתוך שמכיר שהחכמה איננה שלו הוא מוצא בעצמו את הקדושה, והוא חי עם הרבש"ע כגמול עלי אמו.

וזהו כל תכלית הבריאה שעבודה ירדנו לעולם. הרבש"ע ברא כזו מציאות שנקראת עולם בכדי שאנו נכיר אותו דרך הבהמיות שלנו, ואז אנו נהיה בחינת מלאכים. מתוך שהוא מכיר את הבהמיות שלו הבהמה הזו

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

שלימות הוי', ושיהיה מחית עמלק, הכל תלוי בביטול שלנו. כי עמלק הוא המפריד בין י-ה לו-ה, וכל עוד לא יהיה היחוד בין ק-ה לו-ה עדיין שכינתא בגלותא, ובגלל ששכינתא בגלותא הוא נקרא עמלק. וזה תלוי בביטול שלנו. וכאשר אנו נבוא לביטול כזה שהחכמה שלנו תראה לנו שאנו בחינת בהמה, ובמקום שנחפש את התענוג של החכמה, ונהנה מן הסיפוק שהרבש"ע עזר לנו, צריך להגיע לאמיתת החכמה, שנכיר ונשיג את בחינת בהמה. ואם כן מאין באה לנו החכמה - מאין. אם אני "אין" איך מגיע לכזה אין חכמה שכזו, מוכרח שיש בנו מציאות עליונה שנקראת אין, מציאות שאין אפשר להשיגה, רק באמונה, ואנו צריכים להאמין שיש בנו כזו מציאות.

ולהגיע אי אפשר אלא ע"י האחדות, בשבת אחים גם יחד. ואם אנו נתאגד ביחד, ונאהב אחד את השני, אז נגיע לבחינת "ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך", שכל העבודה תהיה רק "לרצונך", למלא את רצון הבורא, אז נגיע לשלימות האמיתית של הבהמיות, שזה היה התכלית שהרבש"ע ברא את האדם בכדי שיכיר ש"מותר האדם מן הבהמה אין", ויגיע לשלימות בחינת "אנוש", שעליה שאלו המלאכים את הרבש"ע "מה אנוש כי תזכרנו". כמו משה רבינו שהרבש"ע העיד בו "לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא" שהוא הגיע לתכליתא כאשר אמר "ונחנו מה". והיינו שאז נגיע לשלימות הבהמיות שזהו תכלית הבריאה, כי תכלית הבריאה היא שלימות הוי', שכל המציאות וכל החכמה היא מאין.

המשך יבוא אי"ה

וכל רגע הוא בסכנה) הוא נפרד מן הקדושה. ולכן בשעה שהאדם מקבל את המכה, עליו לדעת שזוהי סיבה מאת ה' להחזירו למציאותו האמיתית בכדי שבל ידח ממנו נדח. כי מתי שהרבש"ע נותן לו להיות שמח, ומאפשר לו לעבוד את ה' וללכת לביהכנ"ס וכל מה שהוא רוצה, הוא שוכח מהרבש"ע. "שמנת עבית", כאשר הוא התפלל "א גשמעקן דאוונן" ושתה לחיים, "כשית" - הוא יוצא עם גאווה, וחושב בליבו "הרבש"ע עזר לי", ובעיני עצמו הוא ערליכער איד שזה הסיפוק שהוא קיבל מהתפילה. והוא שוכח שהתפילה צריכה להיות בהכנעה, וכל הזמן הוא צריך להיות בבחינת וחטאתי נגדי תמיד, שלא יסור פחד החטא מנגד עיניו. כי כל הנשמה תהלל י-ה כתיב, על כל נשימה ונשימה, ובכל נשימה ונשימה הוא צריך להיות בפחד שלא יתנתק, ומתוך המציאות שלו הוא ידע להכיר מהיכן הוא חי. וזוהי תכלית הבריאה.

ואמנם כל אחד צריך להיות בשמחה, כמו שאמר דוד המלך "עבדו את ה' בשמחה", אבל ממה הוא צריך להיות בשמחה, מזה שהוא מכיר את המציאות שלו שהוא בחינת בהמה. ויש לו מה להיות בשמחה, הרי יש לו חכמה ויש לו כל טוב. יש שאומרים מה אני צריך ללמוד אם אין לי כלום, זה לא נכון, החכמה נשארת אצלו, והעבודה נשארת אצלו, הסיפוק נשאר אצלו, הרבש"ע לא לוקח לו שום דבר. אבל הסיפוק צריך להיות מזה שהוא חי במציאות אין, מזה צריך להיות הסיפוק, שהחכמה היא מאין והיא לא שלו.

לכן, אם אנו רוצים לזכות בדורינו לבחינת

פצצים יקרים מעציצי הג הפסח

חודש ניסן מבואר ועד צאתו כל כולו אומר עבודת ה' כדכתיב ועבדת את העבודה הזאת בחודש הזה (שמות יג, ה) בעבודה של סור מרע ועשה טוב זוכים לפסגת מטרת יציאת מצרים כמש"כ וזה לך האות וכו' בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה שהוא קבלת עול תורה ומצוות. לזה אמרו חז"ל בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים (פסחים קמז) זכה לכך מתוך שהשקיע ראשו ורובו בתיקון וזיכוך מעשיו. כלשון רבי אלעזר הקליר "הגיע עת היחוד כנסת ישראל עם דודה הקב"ה"...

שבת הגדול ע"ש שמשבית גאות וגדלות אשר לא לה' ע"ש. כי שבת מעלה כל דבר לשרשו ומנוחתו. וגיאיות מקומו רק לה' מלך גאות לבש וכו' ולכך השבת מסייע לאדם שלא להתגאות וכו' כי כל זמן שנמצא הרגשת עצמו בכל מעשה קטן וגדול שאינו זוכר שכח הפועל בו השי"ת כגרון ביד החוצצב כו' הרי מסיר עול מלכותו יתברך. ושבת היפוך זה שמעידין כי לה' הארץ ומלואה. ובטהרת מצורע ארז"ל עץ ארז ואזוב שנתגאה וחטא ישפיל עצמו, ולמה לא נכתב בפירוש בכתוב שישפיל עצמו כאזוב? רק שאינו באפשרות להיות שפל באמת לאמיתו כאזוב רק שיראה וירמוז שחפץ להכניע ליוצרו יתברך וידע נאמנה כי לא הגיע למעלת השפלות שאל"כ גאות הוא ביותר שסובר שהוא עניו. (שפת אמת בשם זקנו)

פרשה פרה נקראת שבת שלפני פרשת החודש. שימת הדגש המיוחדת בפרשת פרה היא העונה - לבל יתגאה כארז והוא תנאי המעכב את התועלת בוריקת אפר פרה וממילא לא יוכשר לבו ונפשו לקבלת אור הפסח. (מרבח חיים להר"ח ברים)

בפרשת מועדות (פר' פנחס) הקדים הכתוב השבת למועדות, ונראה כי כולם נמשכין מכח השבת העולה על כולם. דהמועדות נקראו מקראי קודש והשבת קודש הוא, בכל המועדות יש לבני ישראל ענין מיוחד זמן חרותנו מתן תורתנו שמחתנו, וש"ק הוא הביטול להשי"ת בלבד וכו'. (שפת אמת)

ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה (בראשית טו, יג) צריך להבין למה גלה הקב"ה לאברהם צער גלות מצרים בברית בין הבתרים? מובא בכלי יקר שענין גלות מצרים היה כדי למרק זוהמת הנחש מישראל. כמו שמפרש המהר"ל כשם שהגרעין אינו מצמיח קודם שבלה ונאבד כך היו ישראל מוכרחים לאבד צורתם הראשונה ולקבל אח"כ צורה חדשה. ועי"ז יוכלו לקבל התורה. נמצא שהידיעה לאברהם היה לטובה...

פסח מצרים מקחו בעשור לרמו בחינת עשרה מאמרות בחינת שפלות שיתוש קדמך במעשה בראשית היינו עי"ז שיזכור האדם שיתוש קדם לפניו עי"ז לא יתגאה האדם ואם היה נברא במאמר אחד היו כל הנבראים בפעם אחת בהשואה ולא היה קדימת היתוש. לזה מרמו מקחו בעשור לבחינת יתוש-שפלות. (בת עין)

צריך להבין למה בפסח צריך דוקא מצה ובחג השבועות באה דוקא חמץ. התירוץ שביציאת מצרים לא היו בבחינת הזדככות החומר ואח"כ כשספרו שבעה שבועות בשעת קבלת התורה נזדככו מחומריות מכל וכל כך שגם החמץ היה כמצה. (מתוך בת עין)

המשנה למלך מסתפק אם באכילת מצה שלא כדרך הנאתן יצא. רוצים להוכיח כיון שכורך מצה ומרור בזה שעירב דבר מר הוי שלא כדרך אכילתן מוכח שאף שלא כדרך אכילתן יוצא ידי המצוה. אך אפשר לומר דשאני התם משום שעל ידי ציווי התורה וחז"ל אחשביה אכילתו להיות דרך אכילתן... ודו"ק. (אמרי אלימלך)

י"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים

02 - 5829688 ☎ פקס: 02 - 5325477

ת.ד. 5080 ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

